

КИНО
и фото

ГАЛИНА ВОДЯНИЦКАЯ
съветска киноартистка

ГОД. II

СОФИЯ, 15 ЯНУАРИ 1947

БРОЙ 1

20
ЛЕВА

ПОЛУМЕСЕЧНО СПИСАНИЕ ЗА КИНО И ФОТО-КУЛТУРА

Урежда комитет * Редактор: Асен Бонджиев

ГОД. II * София, 15 януари 1947 г. * БРОЙ I

СЛЕД ПЪРВАТА ГОДИНА

С миналия брой „Кино и фото“ завърши първата си година.

От 20 февруари до 20 декември — за 10 месеца — бяха пуснати 14 книжки, вместо предвиданите двадесет. Тази слабост на изданието, която намираме за най-съществена, бихме могли да обясним с много обективни трудности от постоянен и временен характер.

Слабост представлява също влошеният печат на списанието — недоброкачествени мастила, хартия и др.

И на трето място трябва да се каже, че не липсват слаби места и на поместения материал: нямаше достатъчен брой оригинални работи, поместени бяха някои неща от забавен характер без особена стойност и др.

Общо взето, като се прочете уводната статия в миналогодишния първи брой на списанието, в която се посочваха неговите задачи, и се прегледа съдържанието на излезлите през годината книжки, може да се каже, че не малко е направено, макар още да не може да се измери и прецени постигнатото.

Писмата на читателите до списанието, с малки изключения, показват, че още не сме успели да насочим вниманието им върху действително интересните и ценни неща в областта на киноизкуството.

Като държим сметка за реалните възможности и обективните трудности в тази насока, може да се приеме, че са направени вече първи стъпки в тежкия път на кинопросветата.

С увереност, че ще избегнем повечето от досегашните слабости и че ще спечелим отзивчивостта на читателите в провеждане на сериозно и културно отношение към киното, започваме втората година.

АКТЬОРЪТ

на хиляди маски

от
М. УЛИЦКИ

Зрителите добре познават и обичат артиста Николай Черкасов от многобройните и различни образи, които е създавал в киното: седемдесет-годишният професор Полежаев, в „Балтийският депутат“, царевич Алексей, в „Петър I“, чудакът Паганел, в „Децата на капитан Грант“, Максим Горки, в „Ленин през 1918 г.“ и красавецът — княз Александър Невски, в историческата епопея на кинорежисьора Сергей Айзенщайн. Наистина Черкасов може да бъде наречен актьор на хилядите маски.

За всяка от тези роли Черкасов намира и цвят, и характерни черти и поразително умее да проникне в скривената дълбочина на изобразяваното лице, независимо от възрастта и нарядността му.

Биографията на Николай Черкасов е интересна и необикновена. Син на скромен железопътен служащ, Черкасов се е готвил да стане военен лекар. След завършване на средно училище той постъпил в Ленинградската военно-медицинска академия. Но неочакваното и страстно увлечение в театъра превръща всички планове на младежа.

Посещаването на спектаклите в Оперния театър (бившия „Марински“), в които участвувал Шаляпин, предопределили съдбата на бъдещия артист. Черкасов твърдо решил да постъпи на сцената.

Студентът от Военно-медицинската академия е бил приет отначало като статист, а по-късно поради проявени способности е бил преведен в по-високата категория на безмълвните участници в представлението — в трупата на мимиците. Способностите се състояли в умението на този много слаб, много висок и нескопосен човек да се прегърбва на две, да се обгръща с ръцете си и зад гърба си да се поздравява сам със себе си, до безкрайност да разтяга и без това дългите си ръце, да прави уморителни гримаси и отсича непостижими комически танцови стъпки. Това е могло да се използва за мимическа роля на палячо. Такава роля е била намерена за Черкасов в операта „Дяволска сила“, където на сцената е показан старо-русски цирк.

Несполучлив дебют

На сцената Черкасов-палячо се сблъсква със Шаляпин. Една вечер партията на Ерем-

ка-железаря се пее от Шаляпин. Фокусите, които правел Черкасов, отвличали вниманието на публиката от прославения бас. Изведнаж през време на арията на Шаляпин публиката се разсмяла с глас и изръкоплескала, но не нему, а на безименния мимик-палячо.

Шаляпин отначало не разбрал какво става. Но когато се озърнал и видял кривещия се зад гърба му дангалак, гръмоподобно изревал:

— Да се махне.

И Черкасов мигновено бил смъкнат от сцената.

Това сблъскване донесло не малко тежки минути на юношата, който за пръв път вкусил сладостта на театралния успех. Но мъката и обидата не могли да намалят преклонението пред великия артист. И, може би, именно от Шаляпин Черкасов да се научил на това изкуство, на сценическо превъплощаване, което скоро му донесло известност и слава.

Годишите на учение

Вродената музикалност и реминалата от баща му любов към музиката за дълго привързали започващия актьор към театъра на операта и балета, макар че тези видове изкуство не са го утвърдили като художник.

Към драматическия театър Черкасов се е отнасял отначало

пренебрежително. Мимиката, танците, жестът, му изглеждали позизителни средства за сценично въздействие, отколкото словото. От Маринския театър той преминал не в драмата, а в балета — в Студията на младия

балет, където с увлечение изобразявал ту злия гений, ту Ричарда на Печалния образ. — Дов Кихот.

Работата в балета е била о голяма полза за по-нататъшния творчески път на Черкасов. Балетът, именно, му е дал необикновената пластичност, балетът е придал на жестовете му такава изразителност.

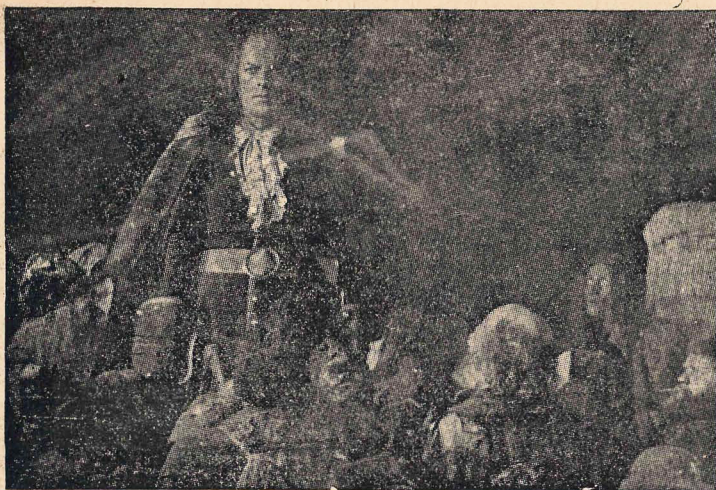
Любителството, обаче, започнало да омръзва на Черкасов. Той решил да се заеме сериозно със своето театрално образование. Представил му се случай да избира: можел да постъпи в Института за сценични изкуства, или в Института за киноизкуство... Двамата института се открили тогава едновременно. Без да отдава предпочитане, Черкасов постъпил и в двата.

Драматическото изкуство го покорило още с първите лекции. Киното било зачеркнато, захвърлено. Черкасов остава студент само в единия институт — театралния.

Но в института за сценични изкуства той остава верен на мимическите фокуси, заради които Шаляпин заповяда да го свалят от сцената на Маринския театър. Школата му дава професионални навизи, той постепенно опознава цялата плно-

Николай Черкасов със своя син

донския конгрес на мира и дружбата: „Когато на екранното платно пред вас тупти благородно човешко сърце, когато мъжеството, честността, благородството и любовта към човечеството се разгръщат като широка скоита, когато у зрителя бликват сълзи на благодарност към тази висока, млада душа на старика-учен, — уверявам ви, че никакви шикови атаки и военни маршове, нито най-горещата престрелка между гангстери и детективи, не ще могат да увлекат и завладеят душата ви, както един филм подобен на „Балтийският депутат“.

В ляво — Н. Черкасов във филма „Петър I“. Долу — Н. Черкасов във филма „Иван Грозни“

звучност и убедителност на словото. Но всичко това той използва само в една посока, в един план — плана на ексцентриката и буфоната. Така се ражда и пародията — дует „Пат и Паташон“ и десетките естрадни номера, с които излиза Черкасов. Той твърдо се установява в това амплуа — на гротесков актьор, актьор-ексцентрик. Като такъв той е и бил поканен в ленинградския Театър на младите зрители.

В драматичния театър

Четири години, прекарани в този театър, Черкасов нарича „чудесното време“ на своя живот. Да, това е било чудесното време на театралното детство на Черкасов. Той е играл „Хитрините на Скапен“ от Молиер, като карнавално представление. А в „Дон-Кихот“ с бляскав успех е показал най-интересните трикове на ексцентриката, каквито само той е могъл да овладее: танц и акробатика, стремителен скок и гържествена бавност на движенията.

Мъчно е да се изброят в хронологически ред всички роли, играни от Черкасов, и всички театри, в които актьорът е опитвал своите сили. Той станал истински драматически актьор. И е останал такъв и когато най-много е бил заангажиран в живота.

Първата роля в киното

Неговият кинорепертуар е толкова разнообразен, колкото и театралният.

Само актьор с такива разностранни и богати дарби като Черкасов е могъл да премине от комическия образ на чудноватия и възторжен географ Паганел, герой на Жюл Верн, до дълбокия и пълен с драматизъм образ на професор Полежаев, забележителния учен, свързал целия си живот с народа и родината. За прототип на създадения от Черкасов образ на „Балтийският депутат“ е послужил великият руски учен Тимирязев. Черти от неговата биография са използвани като канава за работата на сценариста и актьора.

В дясно — Н. Черкасов във филма „Балтийският депутат“

Когато Николай Черкасов се запознал със сценария на „Балтийският депутат“, той изведнаж е бил очарован от образа на чудесния старик с млада душа, революционера в науката и политиката. То е било това, за което Черкасов горещо е мечтаел и мислил. Постепенно той се вживявал в образа на Полежаев, ставал „двойник“ на учения, живеел с неговите мисли и чувства. Той могъл да го представи при всички обстоятелства в живота. Играел го навсякъде — в коридорите на студията и в бръснарницата.

Алексей Толстой каза на Лон-

Работа над исторически филми

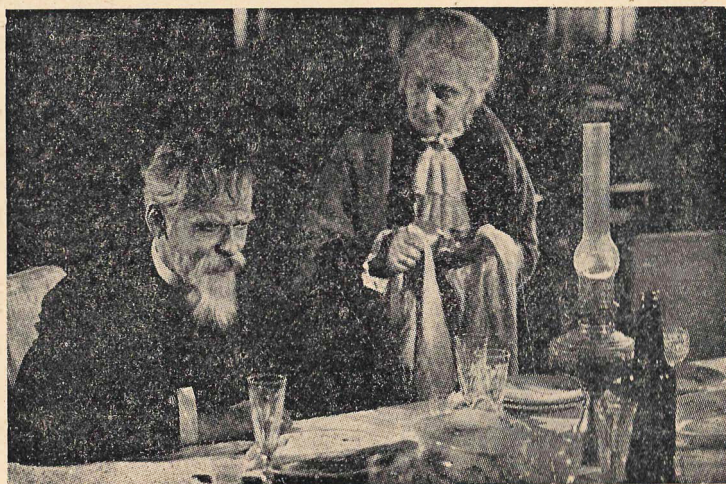
Работейки над Полежаев, Черкасов в същото време създава образа на Царевич Алексей във филма „Петър I“. Днес той е професор Полежаев, който чете в корабния трюм лекция на балтийските моряци, а на другия ден е Алексей с разбъркани дълги коси, прилепнали към мокрото чело, който стене и вие в затвора. В първата част на „Петър I“ на Алексей е дадено малко място. Това е създавало особени трудности — трябвало е да се обмисля всяка реплика, всеки поглед, обръщане на главата. Сложността на работата се е задълбочавала от разкъсаността на ролята: отделните кадри са били снимани в разни времена. „В януари аз набих Ефросина, през февруари тръгнах след нея, през лятото изтичах по стълбата, а през есента снимаха финала на тази сцена“. Черкасов нарисувал в ролята на Алексей зловещия образ на смахнатия и полуумен, но жесток, злобен и страхлив политик. Той намерил за всеки епизод съдържани, но изразителни средства, лаконични характеристики, ярки петна на огромната картина, рисуваща епохата на преобразуването на Русия. Царевичът — предател още повсиче подчертава гигантската дейност на царя-реформатор.

„Ако врагът не се предаде — той се унищожават“

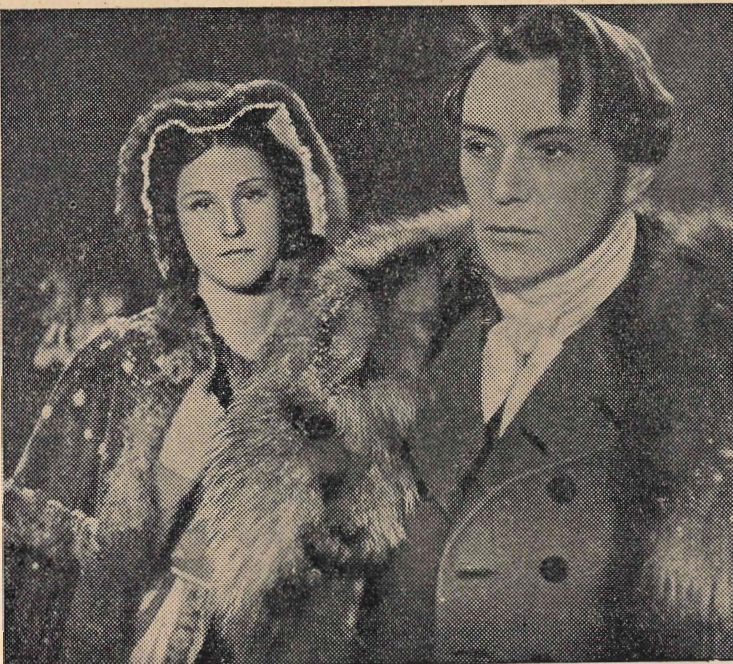
Във филма „Ленин през 1918 година“ Николай Черкасов изпълнява ролята на Максим Горки. Талантливият актьор създал жизнено-правдивия образ на великия хуманист. Той предал съмненията, които измъчвали тогава Горки, съмненията за това, дали е нужна безпощадност към врага и съвместима ли е тя с човечността.

Актьорът показва, как Горки с помощта на Ленин идва до правилно разрешение на тия съмнения. Истинската човечност е неразривно свързана с безпощадното отстраняване на всички, които пречат на осъществяване идеалите на цялото човечество.

(Продължава на стр. 10)

* Международен преглед *

Сцена из новата съветска кинокартина „Глинка“. В дясно — Б. Чирков

Сцена из новата съветска кинокартина „Давид Гурамишвили“

СССР

УСЪВЪРШЕНСТВУВАНИ ЕКРАНИ

В ленинградските кинотеатри напоследък са въведени редица усъвършенствувания, които подобряват кинопрожекцията.

Пред екраните се поставят завеси, които ги предпазват от прах; прожекторните и усилвателните апарати от по-стар тип са заменени с нови. В кинотеатрите „Аврора“, „Титан“, „Нева“ и др. са поставени алуминиеви екрани.

В техническите работилници на Управлението на кинематографията е направен нов образец за екрани, покрит с бисери — съвсем дребни . . . стъклене топчета. Бисерният екран дава по-ярко изображение.

КИНО В КОЛХОЗИТЕ НА ТУРКМЕНИЯ

Десетки подвижни кина на автомобили, камили и коне, обслужват колхозите, овчарските групи по пасбищата на Кара-Кум и рибарските селища край Каспийско море.

Повече от 3.000 км. е изминал до м. септември 1946 година с автомобил кино-механикът Сахапов. Той е дал 150 кино-представления.

През изтеклата 1946 година подвижните кина са дали в аулите повече от 5.600 представления, на които са присъствували 243.000 колхозници.

Управлението на кинематографията в Туркмения е изпратило наскоро в отдалечените райони на републиката 12 нови подвижни кина.

*

Киевската киностудия за художествени филми пуска редица кинокартини, дублирани на молдавски език. Режисьорът Т. Левчук и операторът А. Бабий

приготвят „Човек № 217“, режисьорът И. Естрин и операторът Н. Авраменко — „Великият прелом“, а режисьорът Н. Саватеев и операторът А. Демиденко ще дублират „Зигмунд Колосовски“. За дублиране на ролите са поканени артисти от кишиневските театри, в това число заслужилите артисти на Молдавската ССР — Урек, Гирлак и др.

НАУЧНО-ПОПУЛЯРНИ ФИЛМИ

Неотдавна на необитаемия остров Ион, в Охотско море, се е установила една киногрупа от Московската студия за научно-популярни филми. Групата ще заснеме късометражни изгледи за сериата „Природа и живот“.

Из съветската кинокартина „Таджикистан“

Филмите „Енисей“, „Курейка — рибарски лагер“ и „Страната на чудноватите скали“ ще запознаят зрителите с природните богатства на Сибир. Те ще бъдат изработени от студията Сибучтехфилм.

Филмите „Днепър“ и „Карпати“ се снимат от студията Киевчтехфилм“.

В сериата „Природа и живот“ ще влезнат също кинокартините: „Жигули“, „Градини и лозя в Молдавия“, „Колхида“, „Езерото Риц“ и др.

НОВИ ФИЛМИ

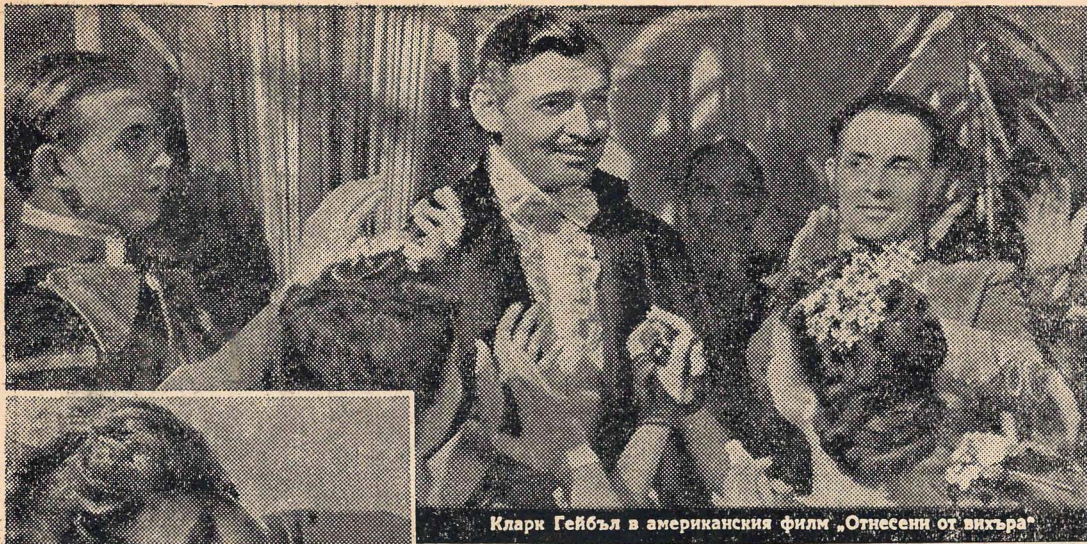
„Нашето сърце“, режисьор — А. Стодпер. Кинокартина за съветските летци — герои от Отечествена война. Производство „Мосфилм“

„Победа“, режисьор — А. Иванов. Филм за партизанската борба на латишкия народ с немските окупатори по време на последната война. Сценарият е направен според едноименната пиеса на съвременния латишки писател В. Латис. Производство на Рижката киностудия.

„Животът на цитаделата“, режисьор — А. Файнцимер. Сценарият от Л. Трауберг е написан по мотиви от едноименната пиеса на съвременния естонски писател А. Якобсон, за живота на днешната естонска интелигенция.

„Твоята далечна невеста“, режисьор — А. Атаханов. Музикална комедия за дружба на двама бойци от Червената армия — казак и туркмен, които се завърнали след войната в родните си места. Производство на Ашхабадската киностудия.

„Отвлечането на Манана“, режисьор — Г. Макаров и Л. Хотивари. В основата на тази картина е разказът на грузинския писател Велашвили — „Любовта на Русудана“. Производство на Тбилисската киностудия.

Кларк Гейбъл в американския филм „Отнесени от вихъра“

Рита Хейуърт в новия американски филм „Моята приятелка Сали“

В ляво — Ингрид Бергман и Гари Купер в новия американски филм „За кого бие камбаната“. В дясно — Мелвин Дъглас, Джин Агтур и Фред Мак Мърей в една сцена из американския филм „Много съпрузи“.

* Международен преглед *

С. А. Щати

Американската академия за киноизкуство и наука е обявила, че смята да организира един международен конгрес (парламент) за кинематография. Поканите за световните кинодейци ще бъдат скоро разпратени, за да могат всички да се съберат през март 1947 г. и да започнат организационната работа. Конгресът ще награждава всяка година с международна премия най-добрия филм от целия свят.

За сезона 1946/47 фирмата „Републик“ ще изработи 58 филми при бюджет от 25,000,000 долара, като 16 от тях ще бъдат в техникolor: 2,000,000 долара ще бъдат употребени за добавъчни постройки и 3,500,000 за реклами и експлоатация.

Сценариото за новия филм „Написано на вятъра“ (техникolor), в който главната роля ще бъде изпълнена от Оливия де Хавиланд (от „Златните врати“) е било откупено за 150,000 долара.

Режисьорът продуцент Сесил Б. де Мил е обявил, че възна-

мерява да филмира библейския сюжет „Самсон и Далила“.

Фирмата „Монограм“ ще произведе за сезона 1946/47 четиринадесет каубойски филми.

„Метро-Голдуин-Майер“ ще произведе филмите: „Отнесени от вихъра“, „Гневът на боговете“, „Капитан Смелий“, „Гибелни страсти“, „Сбогом, мистър Чипс“, „Благословена земя“, „Бунтът на Баунти“, „Сан-Франциско“.

Нови филми

„Нашите лози имат нежни гроздове“, с Едуард Робинзон и Маргарет О'Бриен.

„Любими, върни се!“ — със Джордж Брент, Вера Зорина, Чарлз Уинингер. Режисьор — Уилям Зайтер („Последният му шанс“, с Роберт Тейлор, „Ти си моят идеал“, с Фред Астер).

„Клавдия и Давид“, с Роберт Юнг. Режисьор — Уолтър Ланг („Звезден прах“, с Джон Пейн и Линда Дарнел).

„Мистър Ейс“, с Джордж Рафт и Силвия Сидней.

„Терор в нощта“, с Базил Ратбон и Нигел Брюс.

„Сантименталното пътешествие“, с Маврин О'Хара, Джон Пейн, Миша Ауер. Режисьор — Уолтър Ланг.

„Всекиму своето“, с Оливия де Хавиланд.

„Изведнъж настъпи пролет“, с Полет Годар и Фред Мак Мърей.

„Утре, завинаги“, с Клодет Колбер, Джордж Брент и Орсон Уелс.

„Младата вловица“, с Люис Хейуард (от „Желязната маска“) и Джейн Ръсел. Режисьор — Едуин Марин („Буйна младост“, с Джуди Гарлан).

„Тримата чужденци“ с Петер Лоре и Сидней Грийнстрийт (от филма „Шпионаж в Панама“).

Американската академия за киноизкуство и наука е раздала досега награди „Оскар“ на следните артисти и артистки

Артисти

1927 г. Емил Янингс за филмите „Пътят на всички хора“ и „Последната заповед“.

1928 г. Уорнер Бакстер — „В старата Аризона“.

1929 г. Джордж Арлис — „Дизраели“.

- 1930 г. Лайонел Баримор — „Свободна душа“.
- 1931 г. Фредерик Марч — „Доктор Джекил и мистър Хайд“.
- 1932 г. Чарлз Лаутън — „Частният живот на Хенри VIII“.
- 1933 г. Кларк Гейбъл — „Това се случи една нощ“.
- 1934 г. Виктор Маклаглен — „Доносчикът“.
- 1935 г. Паул Муни — „Луи Пастър“.
- 1936 г. Спенсър Траси — „Капитан Смелий“.
- 1937 г. Спенсър Траси — „Градът на момчетата“ (у нас — „Забравени сълзи“).
- 1938 г. Роберт Донат — „Сбогом, мистър Чипс“.
- 1939 г. Джеймс Стюарт — „Филаделфийската история“.
- 1940 г. Гари Купер — „Сержант Йорк“.
- 1941 г. Джеймс Кагней — „Янки Дул Денди“.
- 1942 г. Паул Лукаш — „Постът на Рейн“.
- 1944 г. Бинг Кросби — „Следвай моя път“.
- 1945 г. Рей Миланд — „Загубената седмична почивка“.

Артистки

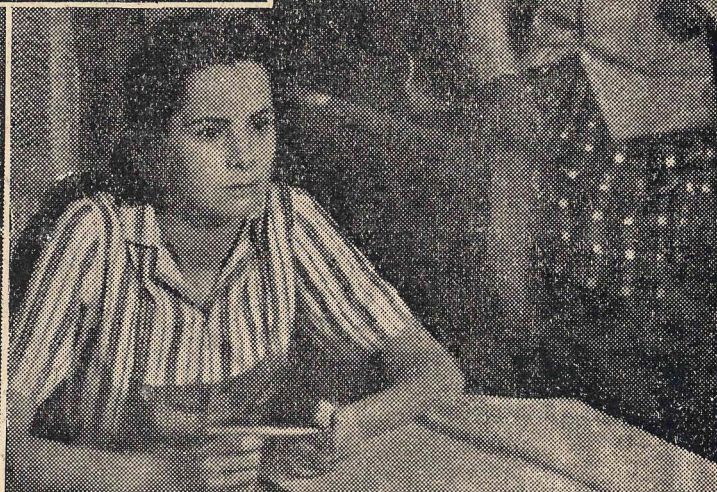
- 1927 г. Джанет Гейнор — „Седмото небе“, „Уличният ангел“, „Изгрев слънце“.
- 1928 г. Мери Пикфорд — „Кокетката“.
- 1929 г. Норма Ширер — „Разведената“.
- 1930 г. Мари Дреслер — „Мин и Бил“.

Ханс Мозер в новия австрийски филм „Светът се върти наопаки“.

Едвин Фойер и Фернан Граве във филма „Веднаж е достатъчно“

В ляво — Мария Казарес и Пол Бернар в една сцена из новия френски филм „Опозореният“ („Роже-Позорът“). В дясно — Андре Клеман и Франсоаза Розе в една сцена из новия френски филм „Макадам“.

- 1931 г. Хелен Хейс — „Грехът на Мадлон Клоде“.
- 1932 г. Катрин Хепбърн — „Утринна слава“.
- 1933 г. Клодет Колбер — „Това се случи една нощ“.
- 1934 г. Бети Дейвис — „Опасно“.
- 1935 г. Луиза Райнер — „Великият Зигфелд“.
- 1936 г. Луиза Райнер — „Благословена земя“.
- 1937 г. Бети Дейвис — „Жезабел“.
- 1938 г. Вивиан Лей — „Отне-несени от вихъра“.
- 1939 г. Джинджер Роджерс — „Кит Фойл“.
- 1940 г. Джоана Фонтен — „Подозрението“.
- 1941 г. Грийр Гарсън — „Госпожа Минивър“.
- 1942 г. Дженифър Джонс — „Песента на Бернадет“.
- 1944 г. Ингрид Бергман — „Газова светлина“.
- 1945 г. Джоана Крауфорд — „Майлдред Пийрс“.

Австрия

Паул Кемп отново на екрана

Известният комик, който много отдавна не бе участвал във филми, ще играе централната роля в кинокартината „Триумф на любовта“.

*

Ханс Мозер е главният изпълнител в сниманата сега кинокартина „Светът се върти наопаки“, която се очаква да бъде завършена през януари — февруари т. г. Съдържанието на филма е следното:

Пенсионерът Помейзл, фана-

тичен привърженик на схващането, че в „доброто старо време“ се живеело по-добре, попада при едно новогодишно празненство на фантастични преживявания на случки из минали времена. Последователно той бива майстор-сладкар през 1880 г., който, недоволен от живота, мечтае за „доброто старо време“, чиновник-писар по време на Виенския конгрес, който, също недоволен, търси доброто старо време в още по-далечно минало, попада при обсадата на Виена от турците, и най-после е кмет на келтското село Виндобона, на Дунава, където с хитрост успява да спаси селището от разрушенията на римляните. Убеден нагледно, че в миналото светът съвсем не е бил по-добър, Помейзл идва до заключение, че светът се върти правилно. Той бърза да се върне в своето време и попада в своя дом през 1946 г. И Помейзл изказва основната идея на кинокартината: „Доброто време е винаги пред нас, и само от нас зависи да бъде то наистина добро“.

*

„Царицата на цирка“ е наскоро завършената кинокартина на режисьора Геза Ф. Цифра.

Действието се развива предимно в един цирк и се разказва историята на дъщерята на цирковия директор. Участват Рудолф Прак, Карл Скраут, Дита Дунах и новата киноартистка Ангелика Хауф.

Германия

В американската окупационна зона в Германия има 674 кинотеатри.

„Бавария филм“ ще започне отново да работи.

*

Умрял е големият германски актьор Хайнрих Георге.

Франция

Нови филми

Жан Гремийон започва да снима един нов документален филм върху десанта в Нормандия, който ще се нарича „На шести юни в зори“.

*

След четиримесечни снимки е бил завършен филмът „Приключенията на Казанова“, в главната роля Жорж Гетари.

*

Рене Клеман, режисьорът на филма „Борба за релси“, съобщава, че следният му филм ще бъде

„Прокълнатите“, според една новела на Жак Компане и Александров.

*

Завършени са снимките на филма „Небесният баталион“ с Пиер Бланшар.

*

Даниел Дари е започнала през м. ноември м. г. работата си във филма „Покварени деца“. Режисьор ще бъде Леонид Моги.

*

В ателиетата „Синефон“ в Казабланка е бил привършен новият арабски филм „Син на съдбата“, една изключително арабска продукция, но под техническия надзор на Шарл Буле.

*

Клод Ейман преработва прочутия роман на Жан Пиер Дюбоа „Графиня Монте-Кристо“ за един филм, който ще бъде режисиран от Леон Мато.

*

Пол Колин ще режисира филма „Панаир на мъже“, чието сценарно е написал той. Сюжетът е из живота на военнопленниците в Германия.

*

„Западен вятър“ е заглавието на последния филм на Аври Калеф, в който ще участват Жерар Филип, Мадлен Лебо и др.

След разговора в печатницата, Полежаев и Бочаров отиват на събра- нието на саботьорите, където намират Воробьев и му искат ръкописа. Този със злоба го хвърля на земята. На снимката — Полежаев при раз- хвърляния ръкопис.

Актьорът на хиляди маски

(Продължение от стр. 4)

чество, които преграждат пътя към щастието и прогреса. И Горки, като истински хуманист, разбира хуманистическата същност на лениновите доводи. Малко по-късно той написва статията „Ако врагът не се предаде — той се унищожава“, която с право се смята за манифест на съветския хуманизъм.

Дружбата на двамата велики хора, и ролята на тази дружба в живота и творчеството на Горки, — ето какво дава на зрителя актьорът Николай Черкасов в образа на Максим Горки.

„За руската земя“

— Срещу осквернението на руската земя, излизам — казва руският пълководец през XIII век — княз Александър Невски — Николай Черкасов.

В този глас вие няма да чуете нито пискливите ноти на Полежаев, когато професорът се сърди, нито мекия баритон на Паганел, когато пее песничката за капитана, нито глухото хрипене на предателя — царевич Алексей.

Твърдият, суров глас на отмъстителя, мъжественият призив на властелина, който обявява за започване на битката за Отечеството, за Русия.

Над тази роля Черкасов е работил с майстори, като режисьора Сергей Айзенщайн и композитора Сергей Прокофиев.

Кинокартината е замислена и създадена от авторите като монументално произведение. Прокофиев допълня пластическите образи с величествена музика. Възсъздадена е епопеята на Ледовитата битка, където се е разкрила непобедимата сила на свободолюбивия руски народ.

В 1242 г. на Чудското езеро

немските кучета — рицари про- падат под леда, сразени от уда- рите на руските богатири. Наче- ло на победоносната руска войска е стоял Александър.

Красавецът, когото летописа- т сравнява с Иосиф Прекрасни, е като излян заелно със своя бял кон от едно парче метал.

Широкият, свободен, решите- лен жест, едрите отмерени кра- ки на пълководеца, още повече отсенават нежността на свет- лото лице на младия княз-отмъ- стител.

Образът на прекрасния юно- ша — княз Александър Невски, вплотен от Черкасов, като че оживя след седем века в подви- зите на младите пълководци на Червената армия, които прого- ниха врага от родната земя. След славния воин те с чест могат да повторят пророческите думи:

— Но ако някой тръгне срещу нази с меч, от меч и ще загине. На това стои и ще стои руска- та земя.

В 1945 г. зрителите видяха на екрана Черкасов в образа на Иван Грозний, великия основа- тел на руската държава, дълбок политик и пламенен патриот. С чудно майсторство Черкасов ус- пява да ни покаже, как извън- новената, ясна душа на юно- шата, окрилян само от идеята за любов към своята родина, се ражда мъдрият, суров политик, безпощаден към враговете, подо- зрителният и мрачен държавник.

За големите заслуги на Чер- касов в изкуството правител- ството го е наградило с орден. Нему е дадено званието лауреат на Сталиновата премия.

Народът, отличавайки го с особено доверие, го изпраща в 1938 г. като свой представител във Върховния съвет.

Л. РАХМАНОВ

В ПЕЧАТНИЦАТА

(Откъс от литературния сценарий на филма „Балтийският депутат“)

Печатница... Низки сводови прозорци. През тях се промъква дневната светлина. Над наборните каси са запалени електрически лампички.

Няколко словослагатели са се навели над касите. В съседната стая трака пишуща машина.

Метранпажът, който отговаря за цялата печатница, се разхожда като господар.

И ето, направо от улицата влизат, издишвайки облачета пара, професор Полежаев и Бочаров. Полежаев днес е в зимно палто (наистина — доста леко), с малка шапка върху белите коси, весел и оживен. Той се смее, току-що разказал, навярно, нещо забавно. Бочаров му отвърща с басов, гръден смях.

— Здравейте, Алексей Михайлович, — казва Полежаев на метранпажа, като стиска ръката му. Разкопчава палтото и сваля шапката си. — Разположете се, — казва той на Бочаров, — и бъдете като у дома си.

— Доведох гост, — обръща се той към метранпажа, — за да покаже своята работа.

Метранпажът явно е смутен, опитва да даде добродушен из- раз на лицето си, но гледа в страни.

Полежаев не забелязва това, радостен е и не скрива нетър- пението си да види по-скоро ръкописа, да поправи нещо, да добави.

— Дайте ми самото начало! — казва той на метранпажа, — или не, по-добре дайте всичко.

Метранпажът се бави, словослагателите над касите се вслуш- ват в разговора.

— Е, разбира се, което е в работа не трябва, — говори По- лежаев, — а всичко останало давайте, мили Алексей Михайлович... Давайте, давайте, — потрива ръце.

Метранпажът с простодушно лице, с ясен открит поглед, из- веднаж казва с изкуствена живост.

— А, че ръкописът го няма.

— Какво се обърквате — сърдито говори професорът, — как да го няма!

Метранпажът мълчи и гледа Полежаев с ясни детски очи. Много тихо. Само пишущата машина потраква в съседната стая.

— Как да го няма... — тихо, бавно, скривайки сам от себе си възмущението си, говори Полежаев.

Метранпажът отвърща, като че нищо не е било:

— Ами, професор Воробьев го отнесе... кога беше? Дай боже да си спомня... (вдига очи към тавана). Един час, май, има вече. Професор Полежаев бавно сяда на пейката зад него. Той не може да се държи на краката си.

Метранпажът, през това време събрал кураж, нахално слово- охотливо обяснява:

— Професор Воробьев дойде и от името на комитета взима печатницата в свое разпореджане. Ще печатат вестник.

— Какъв комитет? — пита Бочаров.

— Централният стачен комитет на градските служаци, — лю- безно се обръща към него Алексей Михайлович.

— Саботьори, значи, — лениво пояснява младият словосла- гател, стойки на подложката при касата, — а вестникът им се на- рича „Цар глад“. Той отиде на събрание.

— Кой?

— Воробьев — професорът. И ръкописа отнесе. Не е време, казва, сега да се печати. Нека да чувствава, казва, уважаемият автор, че не е време сега. А наборът, казва, да се разпилее вед- нага (всичко това съобщава младият словослагател).

— А вие разпиляхте ли го? — със сдържан бас говори Бочаров.

— Тъй вярно, — бързо отговаря метранпажът. — Веднага го разпиляхме.

През време на тоя разпит Полежаев безучастно седи отпа- дал на пейката.

— Професоре, — изплашено говори Бочаров, забелязал съ- стоянието, в което се намира.

Полежаев става.

— Адресът, — казва той на младия словослагател.

Този не разбира.

— Къде е събранието на саботьорите? — пита Полежаев.

Словослагателят с готовност скача от своята подложка, ви- димо готов и сам да изпрати до там професора.

— Аз отивам там, — казва Полежаев на Бочаров — не бива да се губи ни минута. Проверете, наистина ли е разпилян целият набор и побързайте да дойдете.

Той закопчава палтото си, поставя шапката. Движенията му не са трескави, лицето е спокойно, но се вижда, че това външно спокойствие му струва скъпо. Бочаров гледа старика-професор с голяма тревога, той знае, чувствава, какво преживява Полежаев сега. Но не знае, че той се готви за борба.

(Продължение от стр. 9)

филма към творбата си: защото в един германски град, където се събираха освободените от концлагерите след разгрома на хитлеризма, срещнах не един и двама, а хиляди французи. Те всички бяха минали през съпротивата и всички знаеха защо са отишли там: те имаха свое политическо верую и своя представа за утрешния ден. Вярно е, че съпротивата е била дело на целия френски народ. Но също така вярно е, че е имало ръководни идеи, които са движили хората. Тяхното старателно пренебрегване е или опит да се монополизира заслугата за една народна борба, или желание да се бяга от политиката, защото пречи на търговията.

А при все това, не вярвам този филм да има даже търговски успех. Всичко у него е или изкуствено, или повърхностно: дори добрата му сцена — смъртта на свещеника — както и ред други (целият епизод с лекаря-евреин) свидетелствуват за желание да се търси героизъм, който да трогва, без да ангажира. А такива времена преживява човечеството, че днес не може да има борба за свобода, която да не ангажира.

Към това антиисторическо отношение на авторите към сюжета, се прибавя и несигурната техника на режисьора: има моменти, които са заснети с наивността на филми от преди двадесет години (закуската у свещеника, подготовката на атентата по линията). Има и такива, които от актьорско гледище едва ли биха били допустими, при по-голяма проникателност на режисьора Андре Шотен: нападението над германския пост или финалните сцени в дома на момичето.

И при все това този филм е намерил кой да го финансира. Казаха ми даже, че имал успех в Париж. Понякога си мисля, че наистина нищо не разбирам от кино.

П. Ув.

„МАРТА РИШАР“

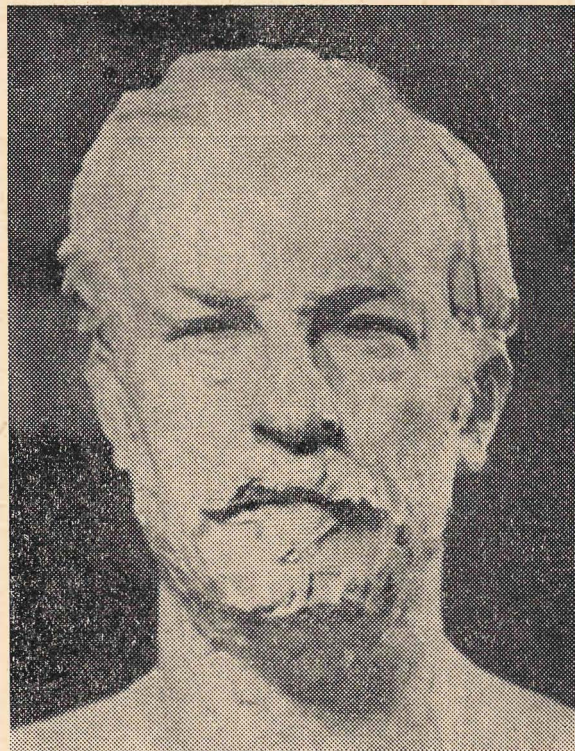
Трябва наистина да има у хората много неизживени комплекси за приключения, та да могат шпионските филми — едни и същи от паметта — да се радват на успех, да пълнят залите и да вълнуват публиката. Само с този неосъществим копнеж за приключения би могло да се обясни увлечението на толкова хора, иначе трезви и внимателни, надарени и с политическия усет, и с естествена изостреност. Те забравят много неща, за да харесат малкото, което шпионският филм им поднася: чиста любов, храброст и смърт.

И с публиката на „Марта Ришар“ става същото. И с успеха на „Марта Ришар“ е така. Остава необясним, но е действителен. Защото този филм на Реймон Бернар има само някои от познатите технически ловчати на режисьора: наклонен апарат при снимките, спомен от времевата на авангардните търсения във френския филм и непрестанна игра на светлини и сенки в снимката, заместител на истинската атмосфера на сцените, която се създава колкото с особеностите на осветлението, толкова и със съдържателността на момента и с майсторството на актьорите.

Тук има истински майстори на филма: Ерих фон Щрохайм и Едвиж Фьойер, които наистина заслужаваха по-наситено, по-човешко, по-дълбоко сценарно. И действително, единствената сцена, която не е написана вяло и докладно —

ОБРАЗИТЕ на Пастьор В КИНОТО

Националният съюз на интелектуалците във Франция е чествувал в края на м. ноември м. г. 50-годишнината от смъртта на Пастьор. По този случай е бил прожектиран новият филм „Пастьор“, късометражна лента от 600 метра, творба на Жан Пенлеве и Жорж Рукие. Задачата, която създателите на филма са си поставили е да популяризират опитите на Пастьор, да ги обяснят и направят да бъдат разбрани от всички. В тази кинокартина Пастьор е изобразен на 43 год., когато вече е получил орден на Почетния легион и издирванията му са били следени с внимание. Дълго време Жорж Рукие е търсил между актьорите човек, който да прилича на Пастьор, за да играе неговата роля, но търсенията му остават напразно. При едно посещение, обаче, у своя братовчед Дюбу, автор на трикфилми, Жорж Рукие открил, че един от сътруд-

Луи Пастьор

ниците на Дюбу, художникът Тира, поразително прилича на Пастьор, като че бил негов брат. Така е бил намерен главният изпълнител за четвъртия филм за великия учен. Първият филм за Пастьор е на Жан Епщайн, с Моние — в главната роля; вторият — на Саша Гитри, който и играл ролята на Пастьор, и третият — американската продукция, с участието на Паул Муни.

Горе в ляво — първият „Пастьор“ — Моние, във филма на Жан Епщайн. Горе в дясно — Саша Гитри изпълнява главната роля във втория филм за Пастьор.

Долу в ляво — третият образ на Пастьор е създаден от Паул Муни във филма „Животът на Луи Пастьор“. Долу в дясно — Тира в ролята на Пастьор в новия филм „Пастьор“ на Жан Пенлеве и Жорж Рукие.

смъртта на Щрохайм при свиренето — се провежда с такова умение, че изпълнителите изкупват мелодраматичността на авторовата замисъл. И последните снимки на Едвиж Фьойер, самотата й сред ликуващата тълпа, имат толкова човешка убедителност.

Но всичко останало е прекалено скърпено, прекалено „като на кино“. От съпадението, че убиецът на родителите на Марта е шпионинът-противник, до невероятното съпадение, че годеникът й, когото тя мисли за убит, избягва от плен и се отзовва на повече, ни по-малко в Сан Себастиан — всичко говори за леснотата, с която сценаристът се е отнесъл към психологичната страна на филма. А

лошото е, че точно в тази насока са големите му претенции: той се старее да вplete в традиционната военна интрига елементи на анализ, които си остават тъй банални, че човек съжалява за появата им и едва ли не предпочита авантюристичния подход на авторите на „Тайната мрежа“.

И режисьорът Реймон Бернар, комуто дължим интересната постановка на „Клетниците“ с Хари Бор, този път търси убежище във външното: отрязка и осветление на снимката, раздвиженост на монтажа, пълнотата на кадрите. Всичко това е добро, но си остава недостатъчно. Една лястовица не прави пролетта. . .

П. Ув.

* Свещът на фототографията *

Фото — Ив. Караджов

За стила и вкуса във фотографното изкуство

Отличното познаване на техниката съвсем не е достатъчно, за да стане някой художник-фотограф. Потребно е още непрестанно овладяване на една широка обща култура. Последното условие се придобива между другото и чрез съзнателно и дълбоко проучване и запознаване с образцовите произведения на световното художествено творчество в областта на фототографията и особено на неговите стилове.

Обикновено стилът в изкуството се определя като сбор от идеи и формално-художествени похвати, които са отличителни за изкуството през определени исторически епохи и при определени обществено-икономически условия.

Но в зависимост от вида на дейността, за която се отнася, понятието стил има различни значения. В своя събирателен смисъл това понятие означава общия вид или строй на някоя епоха от развитието на изкуството и чрез този израз се определят особените характеристики на

пример на архитектурата, скулптурата, живописата, вътрешната украса и пр. през определен исторически период. Изразите: стил Людовик XIV, стил Барок, модерен стил и пр. означават особените отношения и съчетания от форми, линии или материи, които имат определена вътрешна връзка и сродство и които са толкова очевидни, че се налагат от пръв поглед.

В индивидуален смисъл пък, това понятие винаги означава съвкупност от белезите на една своеобразна художествена изразност и красота, с които белези се отличават произведения на един автор. У големите майстори тези белези ясно се очертават, и затова когато в гениалните си произведения ни разказват за различни неща, очарованието от тях е почти еднакво.

Пренесем ли това понятие във фототографията, то тук означава **свободност** от лични качества на художник-фотографа. **чрез които той използва средствата**

и възможностите на фотографния графизъм, за да изрази най-изтъкнато своите художествени замисли, чувства и отношения към околната среда.

Фотографът не е в състояние систематически да претворява действителността или да създава всевъзможни образни комбинации, както живописецът или графикът. В замяна на това, обаче, той може да „избира“ между безчислените изгледи в природата, най-подходящи на замислите му елементи и мотиви. Тази избирателна свобода той я има и в осветлението, отсечката на кадъра и целесъобразното разпределение на композиционните елементи.

Качеството на разностранната избирателна дейност на художник-фотографа може да се сравни с творчеството на талантливите художници, чиито произведения запазват винаги неотразимо въздействието. А не може да не се признае, че тази качественост, когато е в жива връзка и диалектично единство с идейно-емо-

Вълшебник на планините. Теренните форми още от рано се покриват с дебели снежна покривка, с обобщени и закръглени форми и линии, които променят оголения от есента техен вид.

Настават редица изменения в климатическите условия, особено в планините, с важно фотографно значение. Тежките облачни дни, честите по-гъсти или по-редки мъгли, които ограничават видимостта, снеговалежите и снежните вихрушки, зачестяват, но не са малко и ясни слънчеви дни, които придават особено обаяние на снежната покривка. При известни условия лепкавият сняг се задържа по клонките на оголената растителност, които понякога се одებеляват вероятно много. Тогава цялата обстановка добива чудния вид на приказните кристални построения, особено щом тя бъде озарена от ярка слънчева светлина.

Всички снимки при подобни условия може да се правят както с ортохроматични, тъй и с панхроматични слоеве, стига да се използват подходящи филтри. Тук филтрирането на светлината е безусловно необходимо, поради голямото изобилие на ултра-виолетови, виолетови и сини лъчи, особено през обедните часове (от 11 до 2 часа през деня).

Най-същественото изискване при зимната снимка е снежната покривка да се чувства с характерната си зърнеста повърхнина. Този резултат се постига най-лесно при снимки с насрещно осветление и слабо или средно плътен жълт филтър.

Тук филтърът убива колкото се може повече силата светлина на снежните сенки и затова те се явяват по-тъмни. Такива стават и малките сенки, които хвърлят снежните зрънца и затова снежната повърхнина с помощта на филтъра се обрисова винаги по-живо и пластично с подчертана зърнеста обличовка. Ефектът на самото слънцегреене се засилва доста много само при достатъчно тъмни сенки.

Редица явления, като: заскрежаването, леките мъгли, заледените шушулки

и ледени затеци на замръзнали текущи води, снежното напластяване върху всякакви предмети и др. се превръщат в прекрасни обекти за фотографно възпроизвеждане, стига да се избеднат в интересни осветления (по възможност винаги слънце) и да се изолират от околната среда майсторски.

При зимните снимки на гора, добре е да се помнят следните препоръки:

1. В образното поле никога да не се включва голям дял от горската площ.

2. Да се предпочита само дебелия снежна покривка.

3. По възможност пряко слънчево осветление от ниско положение на слънцето (рано сутрин или по-късно след обяд).

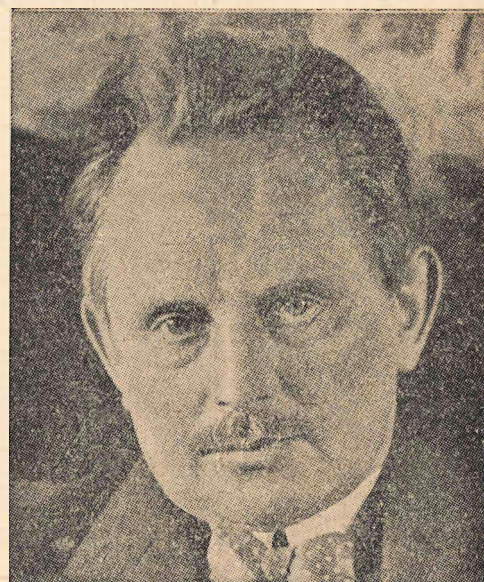
В планините, зиме и при слънце, заскрежаването създава най-вълшебното настроение. То се среща сравнително рядко и е цяло щастие, когато се случи през време на нашите планински или скиорски излети.

Обикновено се случва при мъгли и ниска температура. Малките ледени кристалчета във форма на игли покриват по различни начини и най-малките подробности на обстановките, като повечето пъти им придават вид на чудни захарни или кристални построения.

Явлението е обикновено краткотрайно и трябва да се използва бързо и с умение. Ефектът му е най-силен при странично или насрещно осветление и при снимките отблизо. Понякога е потребно да прибегнем и до по-тъмни филтри (средни до тъмни), за да се отъмни небето, с което още по-силно се подчертава бялата скрежна покривка.

През януари има много празници, които може да се използват за снимки на коледни дървета, сурвакари, децата с играчките им, народни обичаи, портрети в стая, както и забавните игри на децата и възрастните при открита обстановка (зимни спортове със ски, шейни, кънки и др.).

Г. Ст. Г-в

ОСКАР БАРНАК — автопортрет с „Лайка“ и „Лайц-Елмар“ 13,5 см. 1:4,5

Оскар Барнак — майстор-конструктор от оптичните заводи на Лайц, е бащата на Лайката. Замислена от него в 1912–1913 год. като един вид светломер към кино-апаратурата, над конструирането на която той е работил през годините около Първата световна война, Лайката, неочаквано за мнозина, става първенец между съвременните апарати и основен камък на една нова прецизна снимачна техника — Лайкаграфията.

В 1914 год., малко преди избухването на войната, първият и все още единствен екземпляр от пра-Лайката придружава шефа на фирмата д-р Ернст Лайц в едно пътуване до Америка, от което последният донася серия прекрасни снимки. При тия първи опити обективът на Лайката е „Кино-Тесарът“ на Цайс. След Световната война д-р Макс Берек конструира „Елмакс“ — първия специален обектив към малката „играчка“ на Барнак.

Става дума да се включи в производствения план на заводите, като единствена фото-камера в програмата, фабриката на Лайката (Лайцова камера). Предложението среща съпротивата на няколко члена от управата. Едно такова несериозно начинание щяло да урони престижа на заводите в очите на научния свят, всред който са тъй добре въведени оптичните инструменти на фирмата, пък и на какво ли разпространение ще може да разчита един толкова скъп апарат. Благодарение на личното настояване на д-р Ернст Лайц, спорът бива разрешен благоприятно и през декември 1924 г. първите 500 Лайки се появяват по предколедните витрини на магазините.

Двадесет години по-късно многочисленото им семейство наброява вече към 400 000 члена. Малката „несериозна играчка“ участва във всички най-сериозни начинания на човека. Тя се изкачва по върховете на Хималаите, спуска се в бездните на океана, прекосява области обозначени още тук-таме по географските карти с бели петна, наднича през окуляра на микроскопа в тайните на микрокосмоса, придружава рамо до рамо съвременния летописец — репортьора в години на мир и на война и, ставайки нарицателно, служи за образец на стократно подражание.

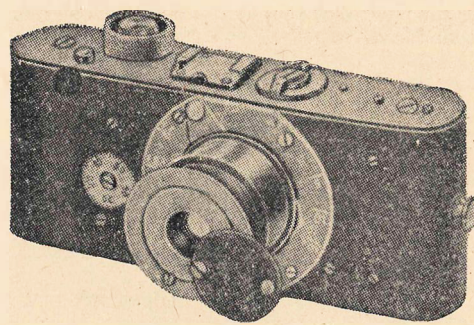
Г. Зах.

ционалният момент, осигурява дълъг живот на едно произведение и му позволява да надживее времето си.

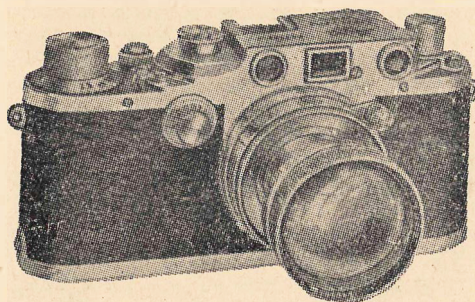
Стилът не е нещо материално и затова не може да се подчини на строго определени правила. Все пак стилът представлява още и онзи особено характерен белег за произход, по който веднага се открива големия художник и даже може да се назове името му само въз основа напр. на ударите на четката (за живописеца), по шрихите (дърворезбар или график), или пък по избора, когато е фотограф.

У всеки човек вкусът представлява способност да схваща и преценява като хубави или лоши известни произведения. Вкусът се подчинява на по-бързи или по-бавни промени с течение на времето в зависимост от разни обективни и субективни условия. Той представлява основа за оценка на художествените произведения включително и на фотографните, която може да бъде по-правилна или неправилна, доколкото се схваща в конкретните случаи връзката между художественото произведение и обективната действителност, на която изкуството е една от формите за познание и устройство.

Георги Ст. Георгиев

Първият модел „Лайка“ — 1914

„Лайка модел III с „Лайц-Сумитар“, F=4 см. 1:2

65-годишнината на Сесил де Мил

СЕСИЛ БЛОНТ ДЕ МИЛ. Неговият последен филм ще се нарича „Непобедените“ и ще струва 3,000,000 долара.

Американският продуцент-режисьор Сесил Блонт де Мил е навършил 65 години, от които 50 е прекарал в кинематографна дейност, като е бил режисьор на 67 и продуцент на 215 кинокартини. Неговият първи филм е бил „Индиецът от племето Скоу“, произведен на съдружнически начала с Джеси Ласки и Самуел Голдуин през 1913 год. и е струвал 20,000 долара, донесяйки печалба от 250,000 долара. Фирмата „Парамаунт“, където сега де Мил работи, е изчислила, че публиката е платила над 200,000,000 долара, за да гледа неговите филми.

Сцена из първия филм на Сесил де Мил „Индиецът от племето Скоу“.

На Екрана

И В ЖИВОТА

Приятелска среща на съветски и френски кинодеятели

След фестивала в Кан са били уредени в Париж две гала-кинопредставления в залата Плейел, като са били прожектирани представените с голям успех на фестивала съветски кинокартини „Младостта на нашата страна“, „Белият зъб“, „Каменното цвете“ и „Берлин“. Присъствували са пом. министърът на кинематографията на СССР — М. Калатозов, съветските режисьори Герасимов, Птушко и Ермлер, френските режисьори Жак Фейдър, Марсел Карне и Жан Деланоа, и френските и съветски киноартисти: Борис Чирков (от трилогията „Максим“ — не „Животът на Максим Горки“), Мишела Морган, Мадлен Солон и др.

На снимката: Мадлен Солон, Борис Чирков (в средата) и Птушко, режисьорът на „Каменното цвете“, в приятелски разговор.

МЕЖДУНАРОДНА ФЕДЕРАЦИЯ НА КИНОКРИТИЦИТЕ

По инициатива на Френското сдружение на кинокритиците и със съдействието на бившата Международна федерация на кинематографната преса, са поставени основите на една нова Международна федерация на кинокритиците. Осем държави имат свои сдружения за кинокритика, и шест други държави, в които такива сдружения се създават сега, се присъединяват към новата федерация. Председател на временния комитет е Дил Поуел — Англия, а секретар — Леон Дювер — Белгия.

АМЕРИКАНСКАТА ЦЕНЗУРА

Някои английски кинопроизводители са очудване констатирани, че американската цензура не дала разрешение за прожектиране на редица филми. Цензурата съобщила следните главни точки, които трябва да бъдат спазвани, за да може един филм да се прожектира в САЩ:

Убийство: същото трябва така да се предаде, че „да не предизвиква в зрителя желание за подражание“.

Пиянство: може да се представя само когато това е необходимо за интригата на филма.

Прелюбодеяние: не бива да се оправдава, нито да бъде предадено по „привлекателен“ начин.

Псувните са безусловно забранени.

Освен това, кинокартината не бива да възбужда низки страсти.

Ние споделяме очудването на англичаните. И особено що се отнася до третата точка...

РОБИНЗОН КРУЗО ЩЕ БЪДЕ РУСНАК И ЩЕ ДОЙДЕ ОТ ЧЕРНО МОРЕ...

В новия петилетен план Съветите са решили да правят най-добрите филми в света. Техният Холивуд е Москва. Студиите на Мосфилм се простират в подножието на Лениновите хълмове, югозападно от столицата. Говори се, че работата на Мосфилм ще се утрои през бъдешите пет години, без да се имат предвид студиите, които съществуват, или ще бъдат създадени във всяка една от 16-те републики.

Смята се, че в момента около 50,000 души артисти, техници и др. са заети в киното.

Съветите нямат никакво намерение да се вдъхновяват от трите забележителни С-та, които са толкова скъпи на американските производители: сензация, сексапил, софизъм...

Те са направили забележителен прогрес в областта на релефния филм. В едно студио на Черноморския бряг се привършва снимането на филма „Робинзон Крузо“. Един приятел, който е видял вече някои от сцените, ми каза: „Много интересно. Имах впечатлението, че любимият папагал на Робинзон ще кацне върху рамото ми, а маймуните като че ли се люлееха на клоните точно над главата ми“.

(Из сн. „Nuit et jour“)

Кратки вестии

Кинокартината „Снежанка и седемте джуджета“ е струвала на Уолт Дисней сумата 2,000,000 долари. Печалбата обаче, която е била реализирана от този филм, възлиза на 8,000,000 долари (единствен случай в историята на кинематографията). Филмът е бил представен в 41 различни страни, на 10 различни езици.

Южно-африканският кинодеятел Леон Шаудер преговарял с Александър Корда за изграждането на национална киноиндустрия в Южна Африка. Компетентните среди предричат добро бъдеще на тая индустрия, тъй като в страната има идеални условия за снимане, а именно 300 слънчеви дни през годината.

Премиерата на филма „Странната любов на Марта Ивърс“ се състояла на борда на един самолет по време на полета му между Лос Анжелос и Ню Йорк.

По инициативата на английската работническа партия е създадено дружество за производство на работнически филми.

След завръщането си от Америка френският писател Морис Декобра ще преснима наново „Мадоната на спалните вагони“ и „Гондолата на химерите“.

Рита Хейуърт, или както я наричат огнената красавица, е получила едно ново име. Тя е наречена мис Пан Америка 1946 година. Мис Пан е тъй да се каже връзката между Северна и Южна Америка. Това име ѝ е дадено не без основание, понеже по майка е англичанка, а по баща испанка.

Фред Астер, който е сега на 47 години, след като има зад себе си 42-годишна танцова кариера и участие в 20 филми с повече от 100 танцови сценки, е заявил: „Имах една доста дълга кариера. И ето, идва денят, в който хората ще почнат да питат, защо този старик не се откаже от танца. Затова искам да напусна, докато още всички говорят, че танцувам „дяволски добре“.

МУЗИКАТА И КИНОСНИМКИТЕ

Холивудският фотограф проф. Фрейер прави фотоснимки на кинознаменитости само при акомпанимент на музика. Той е дошъл до заключението, че когато човек слуша някоя любима ария, лицето му проявява най-типичните си черти. А това улеснява фотографа.

Някои „временни актьори“ от „Здравей, Москва!“ желаят да станат професионални работници в киното

Както е известно, във филма „Здравей Москва!“ участвуват само петима професионални актьори. Всички останали изпълнители са ученици в занаятчийските училища. „Ние сме временни актьори“ — отговорил ученикът Коля Леонов, в отговор на един въпрос за тяхната работа във филма. Изглежда обаче, че участието на тези „временни актьори“ е оставило у някои от тях по-дълбоки следи. Режисьорът Сергей Юткевич получил писмо от момичетата, които изпълняват във филма танца „Тройка“. Ира, Женя, Вяра и Люба разкриват своите мечти. Женя иска да стане киноартистка, а Вяра — балерина. Те съобщават също, че участието им във филма не е попречило на учебната им работа в занаятчийското училище.

Съвестта на крадеца

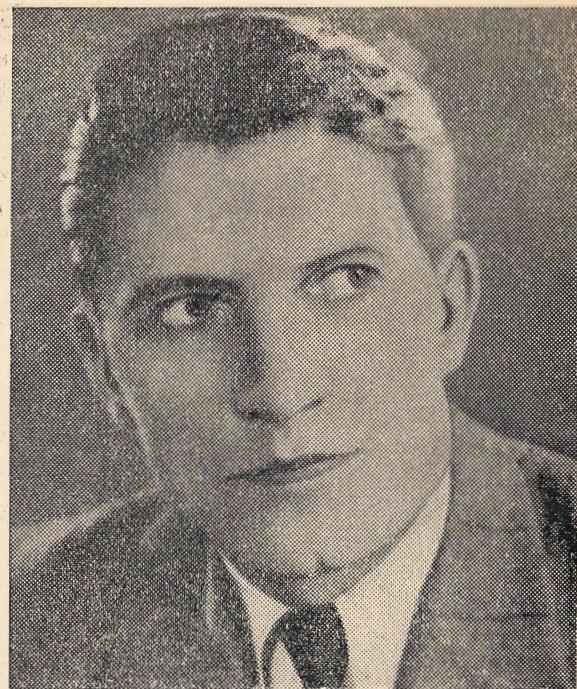
През време на едно от последните му пътувания до Ню Йорк, на режисора Роберт Фиори, постановчика на френски филми в Холивуд, е бил заличан портфейлът. На другия ден той получил следното писмо: „Господине, откраднах Ви парите. Съвестта ме гризе. Днес Ви връщам една малка част от тях. Когато съвестта ме загризе отново, ще Ви върна още една част“.

Наивност

Един твърде известен киноартист прави предложение на млада дебютантка, наивна, както може да бъде наивен човек на 16 години.

— Не разбирате ли, — казва ѝ той в отчаяние, — аз ви обичам, искам да се ожена за вас, искам да бъдете майка на моите деца . . .

— Колко деца имате? — го прекъсва тя.

Николай Крючков

До нашите читатели

В. Ив. В., III милиц. у-н, Шумен; М. Лад., Пловдив и др. — Николай Крючков работи в киното от 1932 г. Първата му роля е в кинокартината „Покрайнина“ (режис. Барнет). Н. Крючков е много добър спортист — скиор, плувец, велосипедист и боксьор, а също така управлява мотоциклет, автомобил и самолет. Музикален е и има приятен глас.

Образите, които Крючков създава, са на прости, обикновени хора, с непретенциозен говор, но с богат душевен живот; обаянието на тези образи идва от тяхната чистота, от героичността, скрита зад обикновената външност.

Николай Крючков е един от най-обичаните съветски киноактьори. Участвувал е в кинокартините: „Покрайнина“, „Комсомолск“, „Частен случай“, „Любов и омъга“, „На границата“, „Трактористи“ (за който филм получава Сталиновата премия и орден на Ленин), „Нощ в септември“, „Вимето на родината“, „Фронт“, „Свинарка и пастир“, „Малашова могила“, „Момъкът от нашия град“, „Яков Свердлов“, „Руски хора“, „Небесният тихоход“ (у нас — „Заклети ергени“), и др. Най-новият филм с негово участие, който се снима сега е „Машина 22—12“.

Адрес: Николай Крючков, киностудия „Ленфильм“, Ленинград, СССР.

Марг. Мандж., Плевен — Джоан Бенет е родена на 27 февр. 1910 г. в гр. Палсидес, щата Ню-Джърси. Следвала е и във Франция. Омъжила се първо за Джон Фокс през 1926 г. (развод 1928 г.), после през 1932 г. за Джин Марки (развод през 1937 г.), третият ѝ съпруг е Валтер Вангер, за когото се е омъжила през 1940 г. Д. Б. има три дъщери: Дайна и Мелинда Марки и Стефан Вангер. Дебютирала е на сцената с баща си. Играла е в много филми: „Булдогът Дръмонд“, „Три духа“, „Дизраели“, „Може би любов“, „Моби Дик“, „Приключението в Ритц“, „Укротителят на жени“, „Много опущения“, „Съпругата на лекаря“, „Тя иска-

ше един милионер“, „Немарливата лейди“, „Процесът Вивиян Уер“, „Само отпуски“, „Дивото момиче“, „Аризона — Бродуей“, „Аз и моето момиче“, „Малки жени“, „Гонитбата на щастие“, „Мисисипи“, „Човекът, който обрече своята глава“, „Частни светове“, „Тя не можа да го понесе“, „13 часа във въздуха“, „Големи кафяви очи“, „Сватбеният подарък“, „Симфония на красотата“, „Вратата към сцената“, „Тексасците“, „Артисти и модели“, „Търбовски ветрове“ (у нас — „Преследваната“), „Пред прага на грешката“, „Желязната маска“, „Дъщерята на икономата“, „Зеленият ад“, „Къщата край залива“, „Аз се ожених за един нацист“, „Синът на Монте Кристо“, „Тя познаваше всички“, „На лов за мъже“, „Зовът на дивата патица“, „Признай, или отречи“, „Леглата-близнаци“, „Чифликчицата си взема жена“, „Девически неприятности“, „Ноб Хил“, „Човекът за когото се ожених“, „Жената на прозореца“, „Кървавата улица“, „Атаката на полковник Ефингам“, Джоан Бенет е написала книгата „Как да станем привлекателни“.

Адрес: 515 S. Mapleton Dr., Los Angeles 24, California, U. S. A.

ВАЖНА ПОПРАВКА

При отпечатване на рецензията за „Островът на съкровищата“ в бр. 14 на списанието, стр. 11, е допусната следната грешка: Пропуснати са в предпоследния ред след думата „отношение“ думите „е интересното актьорско постижение“, като цялото изречение следва да се чете така: „Едно от ценните качества на кинокартината, независимо от увлекателността и обществено отношение, е интересното актьорско постижение на Черкасов, който с право е наречен „Актьорът на хиляди маски“.

В рецензията за „Младостта на нашата страна“, на стр. 11, в цитата от стихотворението на Хр. Ясенов — последния ред, вместо правда, трябва да бъде правдата.

Фото — Умберто Гвидети